

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/35/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8522010134
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8522010134.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Mariána Sninského a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.09.2022, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného A. B. a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 8T/26/2022 zo dňa 04.07.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora a odvolanie obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaného A. B. vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 21.1.2022 v rodinnom dome č. XXX v obci B., okr. Stará Ľubovňa v dopoludňajších hodinách vulgárne nadával svojmu otcovi C. B., nar. XX.X.XXXX trvale bytom B. XXX, okr. D. E. a vyhrážal sa mu zabitím, počas čoho pri svojich vyhrážkach rozbil sklenenú výplň na dverách svojej izby, taktiež dňa 4.2.2022 v presne nezistenom čase v dopoludňajších hodinách počas presunu z kuchyne rodinného domu do spálne vulgárne nadával svojej matke F. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom B. XXX, okr. D. E. a tiež sa jej aj vyhrážal, že ju zabije a vyhodí z okna, následne po krátkom čase obvinený zišiel do kotelne, kde svoje vyhrážky o zabití smerované svojej matke ďalej opakoval, pričom často sa opakujúce a zintenzívňujúce sa agresívne správanie a vyhrážky A. B. v období od 19.1.2022 do 4.2.2022 u jeho rodičov vyvolali obavu o ich život a zdravie.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona pri zistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov, pre výkon ktorého obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň obžalovanému uložil podľa § 73 ods. 2 písm. c) Tr. zákona v spojení s § 74 ods. 1 Tr. zákona ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie tak obžalovaný, ako aj okresný prokurátor.

Okresný prokurátor podal odvolanie v neprospech obžalovaného a to tak proti výroku o vine ako aj proti výroku o treste. Prokurátor nesúhlasil s tým, že konanie obžalovaného nebolo kvalifikované aj podľa § 139 ods. 1 písm. e/ Trestného zákona. Nestotožnil sa pritom s odôvodnením rozsudku okresným súdom v bode 15. odôvodnenia rozsudku, kde okresný súd uviedol, že pokiaľ ide o právne posúdenie aj vo vzťahu k § 139 ods. 1 písm. e/ Trestného zákona, teda že sa obžalovaný skutku dopustil voči rodičom ako osobám vyššieho veku, toto právne posúdenie súd neakceptoval, keďže táto okolnosť musí podľa názoru súdu súvisieť vecne so skutkom napr. v tom smere, že páchatel si obeť vybral práve preto, že ide

o osobu vyššieho veku, kde predpokladá menší odpor. Takéto pohnútky alebo motívy u obžalovaného neboli zistené. Uvedené však nič nemení na skutočnosti, že aj podľa názoru súdu je potrebné aplikovať § 360 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, ale len vo vzťahu k § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona, keďže rodičia sú blízke osoby obžalovaného. Toto právne posúdenie súdu nemá vplyv ani na rozpätie trestnej sadzby, ktorú je potrebné v danom prípade aplikovať. Podľa názoru okresného prokurátora však je nesporné, že tohto konania sa obžalovaný dopustil voči poškodeným s vedomím a práve z dôvodu, že ide o osoby vo veku 67, resp. 61 rokov, u ktorých nemusel očakávať adekvátny odpor, či obranu pred jeho agresívnym správaním. V zmysle právnej teórie možno spáchanie činu voči osobe vyššieho veku (§ 127 ods. 3, § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona) považovať za okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, len pri úmyselnom trestnom čine. Vzhľadom k právnej kvalifikácii skutku, ktorý je obvinenému kladený za vinu (prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona je z hľadiska zavinenia úmyselným trestným činom) je táto podmienka, podľa názoru prokurátora, splnená aj v tomto prípade. Zároveň sa v súvislosti s použitím tohto kvalifikačného znaku vyžaduje, aby páchatel vedel, že poškodený je osobou vyššieho veku a aby túto okolnosť subjektívne spájal s menším odporom alebo slabšou odvetou poškodeného, umocnením účinku trestného činu voči poškodenému, alebo inou okolnosťou, ktorá zakladá alebo podporuje rozhodnutie páchatela spáchať trestný čin, pričom pod tieto pojmové znaky možno subsumovať aj všetky okolnosti predmetného skutku, keďže obžalovaný, ako syn poškodených vedel o veku poškodených, s čím spájal a predpokladal menší odpor z ich strany, čo evidentne podporilo rozhodnutie páchatela spáchať trestný čin a slovnými vyhrážkami útočiť na svojich rodičov. Rovnako sa prokurátor nestotožnil ani s rozhodnutím okresného súdu vo vzťahu k výroku o výške uloženého trestu odňatia slobody, nakoľko takto uložené tresty podľa názoru prokurátora nemôžu zabezpečiť zákonom predpokladaný účel vymedzený v § 34 ods. 1 Trestného zákona, keďže tu okresný súd nepostupoval v súlade s ustanovením § 34 ods. 4 Trestného zákona. Poukázal na ust. § 34 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradil od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. V zmysle uvedeného, trest plní funkciu ochrany spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti), a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu), a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Na základe uvedeného je súd, podľa názoru prokurátora, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery povinný prihliadnuť, tak na samotný spôsob spáchania /prevedenia/ trestného činu, jeho následok, t. j. porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom, zavinenie páchatela, ako aj vnútorný psychický vzťah páchatela k skutočnostiam tvoriacim trestný čin, pohnútku, ktorá páchatela viedla k spáchaniu trestného činu, ako aj na priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ktoré sú taxatívne vymedzené v ustanoveniach § 36 a § 37 Trestného zákona. Vo vzťahu k hodnoteniu osoby páchatela je podľa názoru prokurátora potrebné pri ukladaní trestu hodnotiť všetky súvislosti, a to možnosť jeho nápravy z hľadiska určenia prognózy jeho budúceho vývoja správania, na základe objasnenia osobných vlastností páchatela a ich spojitosti so spáchaným trestným činom. Obdobne aj pomery páchatela sa týkajú hodnotenia jeho osoby, priamo však nesúvisia so spáchaným trestným činom, hoci môžu ovplyvniť úvahy o treste. Ide o okolnosti, ktoré charakterizujú osobu páchatela ako objekt trestu, pričom ide o okolnosti, pre ktoré je rovnaký trest pre rôznych páchatelov rôzne citelný. V podstate pôjde o aktuálne rodinné a osobné pomery, ktoré existujú v čase rozhodovania o treste, napríklad o majetkové pomery páchatela, jeho zdravotný stav a zdravotný stav jeho rodiny, starostlivosť o početnú rodinu a pod. Zo strany okresného súdu bolo uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov zdôvodnené v bode 16. odôvodnenia rozsudku, kde okresný súd uviedol, že pri rozhodnutí o druhu a výmere trestu súd vychádzal zo zásad upravených v § 34 ods. 4 Trestného zákona. V bode 17. odôvodnenia rozsudku okresný súd uviedol konkrétne dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o druhu a výmere ukladaného trestu odňatia slobody. Z pohľadu prokuratúry uložený trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov nezodpovedá zásadám na ukladanie trestu v zmysle § 34 ods. 4 Trestného zákona a zároveň takto uložený trest nespĺňa účel predpokladaný ustanovením § 34 ods. 1 Trestného zákona. Súd pri rozhodovaní o výmere ukladaného trestu prihliadal na osobnosť obžalovaného, u ktorého najmä vzhľadom na zistenú zníženú ovládaciú schopnosť v čase skutku, súd dospel k záveru, že uloženie trestu odňatia slobody aj na spodnej hranici upravenej a sprísnenej trestnej sadzby je postačujúce tak na nápravu obžalovaného, ako aj na ochranu spoločnosti. V tejto súvislosti prokurátor zdôraznil, že ako v odôvodnení rozsudku

uvádza aj samotný okresný súd, je preukázané, že obžalovaný má celkovo 15 záznamov v registri trestov, pričom skutkov sa dopúšťal tak na území Slovenskej republiky, ako aj v cudzine, čo je nevyhnutné zohľadniť pri hodnotení osoby obžalovaného, bez ohľadu na objektívne ustálenú zníženú ovládaciu schopnosť v čase skutku, nakoľko práve kriminálna minulosť obžalovaného svedčí o jeho nebezpečnosti pre spoločnosť. Ani posledné odsúdenie za zločin vydierania podľa §189 ods. 1 Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 30 mesiacov, ktorý bol obžalovanému uložený v podstate na dolnej hranici trestnej sadzby, nebol postačujúci pre nápravu páchatel'a a tento sa opakovan, aj napriek v minulosti uloženým nepodmienečným trestom odňatia slobody, opakovan dopustil ďalšej trestnej činnosti. Opätovné uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby (v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona zvýšená dolná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu predstavuje 16 mesiacov), pri hodnotení osoby obžalovaného v kontexte závažnosti konania, ktorého sa dopustil voči svojim rodičom, podľa prokurátora, evidentne neochráni spoločnosť a najmä nie rodičov obžalovaného pred páchatel'om, taktiež neodradí iných od páchania trestných činov a zjavne nevyjadrí morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Na základe uvedeného navrhol, aby Krajský súd v Prešove rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 8T/26/2022 zo dňa 04.07.2021 doplnil o výrok o vine obžalovaného podľa § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona, zároveň navrhol, aby zrušil výrok o treste a obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody pri strede zákonom trestnej sadzby, tak ako to bolo navrhované zo strany intervenujúceho prokurátora v záverečnom návrhu na hlavnom pojednávaní dňa 04.07.2022, nakoľko až takto uložená výmera nepodmienečného trestu odňatia slobody bude spĺňať účel trestu predpokladaný ustanovením § 34 ods.1 Trestného zákona a bude zodpovedať zásadám na ukládanie trestov v zmysle § 34 ods. 4 Trestného zákona.

Obžalovaný svoje odvolanie odôvodnil prostredníctvom obhajcu tak, že s rozsudkom okresného súdu nesúhlasí. Podľa názoru obhajoby, stanovenie jednotlivých obligatórnych znakov a ich absencia, resp. pochybnosť napríklad o kauzálnom nexuse skutku v podanom obžalobnom návrhu prokuratúry alebo najmä o subjektívnej stránke skutkovej podstaty súdeného trestného činu, t. j. zavinení má veľký vplyv na uplatnenie princípu ultima ratio pri rozhodovacej praxi štátnych orgánov, čo je postrehnuteľné aj v predmetnej súdnej veci. Obžalovaný konštatuje, na zložke vedomostnej a vôľovej sú v Trestnom zákone vybudované dve formy zavinenia (úmyselné a nedbanlivostné), pričom rozlíšenie medzi nimi sa robí prostredníctvom vôľovej zložky. Úmyselné zavinenie obsahuje vždy vedľa vedomostnej zložky aj zložku vôľovú, pričom u nedbanlivostného zavinenia, vôľová zložka chýba. Kritérium vôle je rozhodujúcim kritériom na rozlíšenie foriem zavinenia (úmyslu a nedbanlivosti), pretože je podstatný rozdiel predovšetkým v tom, či páchatel' následok chcel (alebo s ním bol aspoň uzrozumený) alebo ho nechcel. Zložka vedomostná, respektíve vôľová, nemusí vždy zodpovedať objektívnej realite, nakoľko predstava páchatel'a sa nemusí vždy úplne prekrývať s následkom jeho konania. Znak subjektívnej stránky trestného činu sú rovnako ako aj ostatné znaky skutkovej podstaty predmetom dokazovania v trestnom konaní, avšak na rozdiel od ostatných znakov skutkovej podstaty (napríklad objektívnej stránky), je možné o nich viesť dokazovanie spravidla len dôkazmi nepriamymi, t. j. zisťovaním vonkajších okolností, z ktorých je možné usudzovať zavinenie alebo motív páchatel'a a z ktorých sa dá podľa zásad správneho myslenia usudzovať vnútorný vzťah páchatel'a k porušeniu alebo ohrozeniu záujmov chránených Trestným zákonom. Len zo skutočnosti, v súdenom prípade obžalovaný spáchanie trestného činu poprel, nemožno vyvodiť, že zistenie úmyslu neprichádza do úvahy. Úmysel, tak ako aj iné formy zavinenia, možno zistiť aj na podklade iných dôkazov, než z priznania obžalovaného (R 60/1972), pričom záver o subjektívnej stránke trestného činu možno oprieť aj o skutočnosti, ktoré nastali až po spáchaní trestného činu (R 5/1951). O úmyselné zavinenie ide vtedy, ak páchatel' chcel spôsobiť svojim konaním skutočnosti, ktoré je možné podradiť pod znaky skutkovej podstaty trestného činu alebo si tieto skutočnosti predstavoval aspoň ako možné. Do úmyselného zavinenia teda spadajú dva rozdielne prípady úmyslu a to úmysel priamy a úmysel nepriamy, nakoľko vôľové konanie páchatel'a môže byť zamerané na to, čo priamo páchatel' sleduje, ale aj na to, čo síce možno označiť za právne významný následok, avšak z pohľadu páchatel'a za následok vedľajší. O priamy úmysel ide vtedy, ak si páchatel' následok predstavil (aspoň ako pravdepodobný) a chcel ho spôsobiť. V súdnej veci s poukazom na odôvodnenie rozsudku bod 3.a 4 to tak, podľa obhajoby, nevyplýva. Vôľová zložka vyjadruje trestnoprávne kladný vzťah, t. j. zameranosť páchatel'a k zamýšľanému následku svojho konania. O nepriamy úmysel ide vtedy, ak si páchatel' predstavil následok ako možný a schválil ho pre prípad, že by nastal. Vôľová zložka tu má podobu menej intenzívneho uzrozumenia s následkom ako je to v prípade priameho úmyslu. Na existenciu takéhoto uzrozumenia možno usudzovať predovšetkým z faktu, že páchatel' nepočítal so žiadnou konkrétnou a relevantnou skutočnosťou, ktorá

by vzniku možného následku jeho konania zabránila. Pre úmyselné zavinenie je bez významu, či následok bol cieľom konania páchatela alebo len prostriedkom k uskutočneniu iných cieľov. Vo svojom odôvodnení v bodoch 5 a 6 okresný súd podľa názoru obhajoby nesprávne vyhodnotil otázku trestnej zodpovednosti. Podľa zákonného vymedzenia príčetnosti, ktoré namietala obhajoba v záverečnej reči, príčetným je ten, kto mohol svoju vôľu určovať podľa zákona, poznať pomer činu k právnej norme a udržať ho v zhode s ňou. Súd vychádzal z úsudku, že rozhodovať o vine osoby možno len za toho predpokladu, že ide o konanie príčetného človeka; keď niet príčetnosti, niet ani viny v zmysle trestného práva. Naopak táto konštrukcia vždy ale neplatí. Otázka nepríčetnosti je výlučne otázkou právnou, ktorej posúdenie prináleží orgánom činným v trestnom konaní alebo súdu, a to len na základe skutočností vyplývajúcich z vykonaných dôkazov. Zložitosť tejto otázky podľa názoru odvolateľa logicky vyžaduje, aby jej posúdenie bolo založené na základe odborného znaleckého dokazovania z odvetia psychiatrie. V zmysle § 142 z. č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok (ďalej len TP) je orgán činný v trestnom konaní alebo v konaní pred súdom predseda senátu povinný pribrať, podľa názoru obhajoby, dvoch znalcov, ak ide o vyšetrenie duševného stavu. Pribratí znalci z odvetia psychiatrie sa následne vyslovia k otázke, či obvinený v čase činu trpel duševnou poruchou, o akú poruchu išlo a aký bol jej konkrétny vplyv na spôsobilosť páchatela rozpoznať protiprávnosť svojho činu alebo na spôsobilosť ovládať svoje konanie. Takto znalcom vyhodnotené biologické hľadisko sa stáva podkladom pre právny záver orgánu činného v trestnom konaní, prípadne súdu o príčetnosti alebo nepríčetnosti, ktorý musí v závere zapadať do celého zvyšného reťazca skutkových zistení. V súdenom prípade, jeden znalec z odboru psychiatrie a druhý z odboru psychológie konštatujú pochybnosti poruchy osobnosti, vplývajúce na jeho ovládacie a rozpoznávacie schopnosti. Forezný význam niektorých duševných porúch „pri určovaní trestnej zodpovednosti je významný. Všeobecná psychopatológia v zásade popisuje jednotlivé chorobné príznaky - symptómy (resp. psychopatologické príznaky), ktorých určenie patrí k základným úkonom súdneho znalca v odbore psychiatria pri vyšetrení duševného stavu páchatela. Z ustálenej súdnej praxe, niektoré príznaky sa vyskytujú vzácné, iné sú veľmi časté (napríklad blud) a môžeme ich nájsť pri viacerých duševných poruchách. Príznaky ale nemajú rovnakú dôležitosť z hľadiska diagnózy. Zistenie psychopatologických príznakov v súdnoznaleckej praxi má zásadný vplyv na hodnotenie kvality rozpoznávacích a ovládacích schopností páchatela a v prípade ich pretrvávania ich prítomnosť môže značne ovplyvniť kvalitu účasti obvineného na trestnom konaní. Podľa ustálenej súdnoznaleckej praxe, navzájom sa dopĺňajúce symptómy sa ďalej združujú do syndrémov, ktorých určenie tvorí významný stupeň diagnostického procesu pri vypracovaní psychiatrického znaleckého posudku a prakticky nevyhnutne predchádza k stanoveniu diagnózy klasifikovanej duševnej poruchy resp. nepríčetnosti bol stanovený diagnostický záver F 60.31a F19.2. Ak v súdenom prípade sa jedná o poruchu osobnosti tzv. hraničný typ a pri rôznych záťažových situáciách ide resp. nejde o psychickú poruchu a súvisle s tým o ne/rozpoznanie ne/páchania trestnej činnosti a ne/rozpoznania nebezpečenstva protiprávnosti konania v čase, ktorý sa obvinenému kladie za vinu. Obžalovaný namietal kriminalizáciu jeho osoby, nakoľko väčšina trestov bolo v minulosti spáchaná ako mladistvý a súčasne aj odpykaná, tresty uložené cudzozemským súdom ako je uvádzané v listinných dôkazoch odpisu registra trestov podľa obžalovaného sú duplicitné (19.03.2017,20.03.2017,20.05.2017,22.05.2017 obžalovaný z dôvodu absencie jazykových znalostí sa nemohol účinne brániť pred orgánom verejnej správy). Z týchto dôvodov navrhol, aby krajský súd: „podľa §321 Trestného poriadku vyššie uvedené výroky rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa pod sp. zn. 8T 26/2022 zrušil a v zmysle § 322 Trestného poriadku sám rozhodol o treste v primerane zákonom rozsahu v jeho prospech na podklade zásady in dubio pro reo, obžalovaného spod viny oslobodil.“

Na základe podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Keďže krajský súd v danom prípade nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, preskúmal rozsudok v celom rozsahu a po takomto preskúmaní dospel k záveru, že odvolanie tak obžalovaného ako ani okresného prokurátora nie je dôvodné.

V posudzovanej trestnej veci vykonal súd prvého stupňa dokazovanie v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ust. § 2 ods. 10 Tr. por. pre náležité zistenie skutkového stavu nevyhnutné. Aj podľa názoru

krajského súdu, vzhľadom na vykonané dôkazy, bolo v posudzovanej veci preukázané, že skutok tak, ako ho prvostupňový súd ustálil, sa stal a tento spáchal obžalovaný A. B..

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, aké dôkazy okresný súd vo veci vykonal a ktoré skutočnosti mal za preukázané. Obžalovaný poprel spáchanie skutku, ktorý mu bol kladený za vinu obžalobou, keď uviedol, že sa domov vrátil po siedmich mesiacoch, poprel aby v tom čase (od 19.1.2022 do 4.2.2022) použil výraz zabijem ťa. Rodičia sú negatívne nastavení, nemal s nimi žiaden fyzický konflikt ani verbálny, priznal, že sa nahneval, keď mu otec povedal, prečo sa smeje a prečo tam chodí, načo odišiel do svojej izby a rozbil sklenenú výplň dverí. V prípravnom konaní priznal, že použil slová zabijem, vyhodím von oknom, avšak obžalovaný tvrdil, že to myslel vo vzťahu k nefungujúcej MP3, nie vo vzťahu k rodičom. Rodičia ho krivo obvinili.

Zo spáchania skutku obžalovaného však tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred okresným súdom v celom rozsahu usvedčili svedkovia C. B. a F. B., rodičia obžalovaného, ktorí uviedli, že syn sa im niekoľko mesiacov neozval, potom zatelefonoval a dňa 19.1.2022 prišiel domov, oni ho napriek zlým minulým skúsenostiam prijali, obžalovaný bol nervózny, nadával, hovoril zabijem, svedok B. uviedol, že obžalovaný povedal na adresu svojej matky, že ju zabije a vyhodí z okna, svedkyňa B. potvrdila, že počula, ako obžalovaný nadával vulgárne a hovoril o zabití v súvislosti s jej manželom. Obaja svedkovia mali zo správania sa obžalovaného strach a obavu, ktorá bola zvýraznená aj tým, že obžalovaný sa v minulosti liečil psychiaticky, niekoľko rokov sa už nelieči.

V súlade s výpoveďami svedkov poškodených je aj znalecký posudok znalkyne z odboru psychológia, ktorá u obžalovaného zistila patologickú osobnostnú štruktúru, nestabilnú dissociálnu osobnosť, labilitu, impulzivitu, všeobecná vierohodnosť obžalovaného je podpriemerná. Obžalovaný vo všeobecnosti je schopný správne vnímať, zapamätať si ako aj reprodukovať prežité udalosti, avšak znalkyňa vyšetrením zistila významne vysoké sklony obžalovaného k účelovému spracovaniu prežitých udalostí.

Vo veci bol v prípravnom konaní vypracovaný znalecký posudok znalkyne z odvetvia psychiatria, ktorá u obžalovaného v čase spáchania skutku nezistila prítomnosť žiadnej duševnej choroby alebo poruchy v zmysle psychózy. Ide u neho o emočne nestabilnú osobnosť-hraničný typ, najmä vplyvom reaktívnej nálady, s rysmi nezdržanlivosti a impulzivity, s nízkou toleranciou k frustrácii (záťaž), s poruchami sociálnej adaptácie, s prechodnými a so stresom súvisiacimi vzťahovými predstavami, so sklonom k skratkovému konaniu v záťažovej situácii. V čase, kedy malo dôjsť ku skutku, bol schopný rozpoznať nebezpečenstvo a protiprávnosť svojho konania. Jeho ovládacia schopnosť bola vzhľadom na dekompenzáciu jeho poruchy osobnosti v čase skutku zmenšená podstatne, nie však vymiznutá. Navrhla uložiť ochranné liečenie psychiatrické ambulantnou formou. Správne preto okresný súd konštatoval, že v prípade obžalovaného nejde o nepríčetnosť. Nesprávny bol aj názor obhajoby, že do konania na posúdenie tejto otázky bolo potrebné pribrať dvoch znalcov z odvetvia psychiatria, obhajoba pritom vychádzala z právnej úpravy platnej pred 01.01.2016. Zákonom č. 78/2015 Z. z. účinným od 01.01.2016 totiž na posúdenie duševného stavu postačuje pribrať do konania len jedného znalca, nie ako tomu bolo predtým, keď Trestný poriadok stanovoval potrebu pribratia dvoch znalcov.

Vychádzajúc z takto vykonaného dokazovania, nemal ani krajský súd dôvod poškodeným neveriť. Ich tvrdenia, že obžalovaný sa im vyhrážal zabitím sú podporené aj ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi objektívneho charakteru, predovšetkým už vyššie uvedený znalecký posudok z odboru psychológie ako aj z odvetvia psychiatrie, pričom poškodení po konaní obžalovaného privolali políciu. Opakované verbálne agresívne správanie sa obžalovaného môže objektívne vzbudiť u prítomných osôb strach z uskutočnenia vyhrážok.

Obhajobu obžalovaného, pokiaľ uvádzal, že on len bol nahnevaný pre pokazený MP3 prehrávač a jeho slová neboli myslené smerom k rodičom, považoval krajský súd za účelovú, prezentovanú v snahe vyhnúť sa trestnému postihu, pretože poškodení jednoznačne uvádzali, že tieto vyhrážky obžalovaný spájal s tým, ak mu oni v niečom oni nevyhoveli.

Prvostupňový súd teda skutkový stav aj podľa názoru krajského súdu ustálil správne, krajský súd sa stotožnil aj so záverom prvostupňového súdu pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, pokiaľ kvalifikoval konanie obžalovaného ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., pretože obžalovaný sa inému vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to vzbudilo dôvodnú obavu,

pričom čin spáchal závažnejším spôsobom konania na chránenej osobe a to blízkej osobe, ktorými sú rodičia obžalovaného. Správne postupoval okresný súd pokiaľ ne kvalifikoval konanie obžalovaného ako konanie voči osobám vyššieho veku podľa § 139 ods.1 písm. e) Tr. zák., pretože takému postupu bráni ust. § 139 ods.2 Tr. zákona, podľa ktorého ustanovenie odseku 1 sa nepoužije, ak trestný čin nebol spáchaný v súvislosti s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby. V danom prípade ide o páchatel'a, ktorý vyčítal predovšetkým matke jej správanie sa v detstve voči nemu počas neprítomnosti otca počas jeho práce v USA ako aj jeho umiestnenie v škole, kde ho šikanovali. Vek rodičov v tomto prípade nehral žiadnu rolu, ide o konfliktný vzťah obžalovaného k rodičom.

Rovnako zákonný a správny je aj výrok okresného súdu pokiaľ ide o uložený trest. Pri jeho ukladaní okresný súd správne vzhliadol u obžalovaného prirážajúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona, keďže vychádzajúc z odpisu registra trestov má obžalovaný v tomto 15 záznamov, naposledy bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/31/2018 zo dňa 28.3.2018 pre zločin vydierania podľa § 189 ods.1 Tr. zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia, ktorý trest vykonal 12.7.2020.

Trestný zákon umožňuje uložiť páchatel'ovi prečinu podľa § 360 ods.2 Tr. zák. trest odňatia slobody od 6 mesiacov až na tri roky, správne okresný súd zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu podľa § 38 ods.4 Tr. zákona, keďže u obžalovaného prevyšovali prirážajúce okolnosti. Zohľadňujúc účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods.1 Tr. zák., podľa ktorého má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne iných odradí od páchania trestných činov; pričom trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, s poukazom na zásady ukladania trestu vyplývajúce z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, teda pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy ako aj na okolnosti prípadu, mal krajský súd za to, že trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov je trestom primeraným. Významným prostriedkom v prevýchove a náprave obžalovaného je aj uložené ochranné liečenie, ktoré bolo obžalovanému uložené v súlade so záverom znaleckého dokazovania.

S poukazom na vyššie uvedené, keďže krajský súd nezistil žiadny dôvod pre zrušenie či zmenu napadnutého rozsudku, zamietol odvolanie okresného prokurátora, ako aj obžalovaného ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. poriadku, pričom odkazuje aj na veľmi podrobné a zrozumiteľné odôvodnenie rozsudku súdom prvého stupňa.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je príпустný.